

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.218/2025/4.
A felperes:	felperes1 (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (Felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Rendőrség (Rendőrség címe)
Az alperes képviselője:	dr. Ozsváth Zsolt kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.701.039/2024/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 22.000 (huszonkettőezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. szeptember 1. napjától 2024. július 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: peresített időszak) az alperes Állománnyhelya hivatásos állományú tagjaként helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A peresített időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el járőrszolgálatot, sebességellenőrzési, fokozott ellenőrzési, idegenrendészeti és migrációs ellenőrzési feladatokat, részt vett rendőri akciókban, továbbá a Állománnyhely illetékességi területén kívül is végzett baleseti helyszínelő munkát. Ezek ellátásáért a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője a 2024. augusztus 9. napján kelt, 07000-260/5-4/2024.szp. számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete és a védírat

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a peresített időszak – 23 többletfeladatellátással érintett hónap – vonatkozásában bruttó 888.950 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes a megbízási díj jogalapját és mértékét vitatva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 888.950 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését a Hszt. 2. § 24-25., 31. pontjára, 13. § (1), (4) bekezdésére, 45. § (1) bekezdésére, 61. §-ára, 71. § (1)-(5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 1. § c) pontjára, 2. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontjára, 2. számú mellékletére, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. § (1) bekezdésére, 3. § (2) bekezdés e) pontjára, 67. § (1) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 33. § (1)-(2) bekezdésére és 35. § (6) bekezdésére, valamint a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. ORFK utasításban (a továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) foglaltakra alapozta.

[5] Rögzítette, hogy a felperes a 60/2010. ORFK utasításban foglaltaknak megfelelően ténylegesen ellátta a baleseti helyszínelői, vizsgálói tevékenységet, emellett azonban – az alperesi kimutatásból és a tanúvallomásokból is kitűnően – nem eseti jelleggel,

hanem rendszeresen, havonta több alkalommal, a szolgálati napok mintegy kétharmadában végzett olyan feladatokat (például sebességmérést, TIK-küldést, idegenrendészeti és migrációs ellenőrzési feladatokat, a Állományhely2 területén baleseti helyszínelői feladatokat), amelyek nem az állománytábla szerinti, a kinevezése szerinti beosztásába tartozó feladatok voltak. Amennyiben a felperes által huzamosabb ideig és rendszeresen végzett tevékenység nem tartozik az általa ellátott szolgálati beosztáshoz, az ellentételezésre – megbízási díjra – jogosítja fel. Az ideiglenes átrendelés jogszabályi feltételei az alperes állításával ellentétben nem valósultak meg a felperes esetében; a hivatkozott eligazító lapok tartalma nem felel meg az írásbeli átrendelés feltételeinek.

[6] A Hszt. 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1. napjától hatályos rendelkezésére figyelemmel ezen időszak vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a felperes jelentős többletmunkát látott el: havonta több alkalommal sebességmérést, havi rendszerességgel fokozott ellenőrzést végzett, továbbá a tanúvallomások szerint a járőri munka minden szolgálatában rendszeres volt; ezáltal a megbízási díj jogalapja a jogszabályi rendelkezés módosítását követő időszak vonatkozásában is megállapítható.

[7] A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg, megállapítva, hogy a felperes a saját munkaköre ellátása mellett a szolgálati napjai mintegy kétharmad részében a beosztásához nem tartozó feladatokat látott el, így – az alperes által a kereset jogalapjára nézve történő helyt adás esetére indítványozott 50%-kal szemben – ezen mértéket értékelte a felperes által rendszeresen, többletfeladat-jelleggel elvégzett munkával arányosnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

[9] Állítása szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1)-(2) bekezdésében és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében, a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésében, a Hszt. 60. § (1)-(2) bekezdésében, 61. §-ában, 71. § (1) bekezdésében és 102. § (1) bekezdésében, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 4/A. § (3) bekezdés c) és d) pontjában és 58. §-ában, a Szolgálati Szabályzat 51. §-ában, valamint a 31/2015. BM rendelet 33. §-ában foglaltakat. Az elsőfokú bíróság továbbá ítéletében jogszabálysértő módon, tévesen értelmezte a sebességméréssel összefüggő feladatokról szóló 6/2022. (II. 4.) ORFK utasítás 8. és 58. pontjában, valamint a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) 15. és 60-61. pontjában írt rendelkezéseket.

[10] Az elsőfokú bíróság a tényállást részben hibásan állapította meg, és téves, okszerűtlen jogértelmezésre jutott; nem teljeskörűen adta indokát azon ítéleti megállapításának, miszerint a „sebességmérői, rendezvénybiztosítási, TIK-küldési, idegenrendészeti és migrációs ellenőrzési feladatok” nem tartoztak a felperes beosztásához.

[11] Hangsúlyozta, hogy a rendezvénybiztosítás, valamint az idegenrendészeti és migrációs ellenőrzés nem más, mint csapaterő alkalmazása; az EBH2011. 2350. és az EBH2010. 2258. számú döntésekben foglaltak szerint pedig a csapaterő alkalmazása az Rtv. értelmében nem az általános rendőri feladattól eltérő szolgálati feladat, hanem annak

teljesítése során meghatározott esetben alkalmazható kényszerítő eszköz; a csapaterő alkalmazása nem az eredeti beosztástól függetlenül, annak ellátása mellett, hanem annak részeként, a rendőrség személyi állomány szervezett összevonásának következményeként valósul meg; ezáltal megbízási díj iránti igényt sem alapozhat meg.

[12] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján azt rögzítette, hogy a Állományhelyon nem volt járőr, ezért kellett a felperesnek sebességmérési feladatokat ellátnia; azt azonban nem vette figyelembe, hogy az Rtv. és a sebességméréssel összefüggő feladatokról szóló 6/2022. (II. 4.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 6/2022. ORFK utasítás) idevágó rendelkezései értelmében a felperes a beosztásához tartozóan, a kezelői jogosultsága alapján elláthatja a sebességmérő készülék kezelését. Téves azon ítéleti megállapítás is, hogy a felperes a járőri feladatok ellátása okán jogosult megbízási díj megfizetésére, miután a járőr feladatai közé a sebességmérő alkalmazása nem tartozik.

[13] A jogszabályi rendelkezések lehetőséget adtak arra, hogy a felperes a rendőrkapitányság hatékony működése érdekében ideiglenesen átrendelésre kerüljön az eredeti szolgálati beosztásához nem tartozó feladatok ellátására; erre nem csak egy időszak vonatkozásában, hanem napi bontásban is sor kerülhet; miután a felperes a peresített időszakban az ideiglenes átrendelés mellett a saját beosztásához, munkaköréhez tartozó feladatot is ellátott, ezzel az ideiglenes átrendelés tényszerűen is megszakadt: az egyes ideiglenes átrendelések napjai közötti időszak nem tekinthető egybefüggő időszaknak. A felperes a napi szolgálati, illetőleg a munkakörtől eltérő feladatok ellátása tekintetében eligazító lap formájában minden esetben írásban utasítást kapott; annak, hogy abban nem került feltüntetésre a 31/2015. BM rendelet 33. § (1) bekezdésében írt összes tartalmi elem – így a munkáltatói jogkör gyakorlója, illetve a járandóság megfizetésére köteles egység – nincs jelentősége, mivel ideiglenes átrendelésre eleve csak a szervezeti egységen belül kerülhet sor, miáltal értelemszerűen a munkáltatói jogkör gyakorlója, illetve a járandóság megfizetésére köteles egység tekintetében változás nem is következhet be; ezen hiányosság okán nem tekinthető az ideiglenes átrendelés semmisnek.

[14] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását; emellett a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: 32/2003. IM rendelet) 3. § (5) bekezdésére hivatkozással 22.000 forint másodfokú perköltséget igényelt. A baleseti helyszínelő, illetőleg a járőr két különböző beosztás; feladataikat a 60/2010. ORFK utasítás, illetőleg a Járőrszabályzat pozitív módon, kódex jelleggel tartalmazza; azon alperesi álláspont, miszerint – tiltó szabály hiányában – a felperes minden rendőrségi alapfeladatot, köztük a közlekedési járőr feladatkörébe tartozó sebességmérést és a közrendvédelmi járőr feladatkörének részét képező TIK-küldéseket is köteles ellátni, téves. Az elsőfokú bíróság helytállóan nem fogadta el az ideiglenes átrendelés szabályainak alkalmazhatóságát: nem vitás, hogy az alperes az ideiglenes átrendelésről parancsot nem állított ki, az eligazító lapok tartalmából pedig – noha ennek már csak a 30 napos maximális időtartam betartásának nyomon követhetősége érdekében is garanciális jelentősége van – nem állapítható meg, hogy az állományilletékes parancsnok akarata a felperes ideiglenes átrendelésére irányult volna; emellett az eligazító lapok a 31/2015. BM rendelet 33. § (1) bekezdése szerinti kötelező adatokat sem tartalmazzák. Természetes munkáltatói elvárás, hogy a munkaidejét minden foglalkoztatott teljes egészében érdemi munkával töltsen, azonban a baleseti helyszínelői tevékenység mértéke értelemszerűen időszakonként eltérő, miután a bekövetkezett balesetek számától függ; a beosztástól eltérő feladatok ellátásáért pedig megbízási díjat kell fizetni.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A felülvizsgálat felülbírálati jogkörét illetően rögzíti, hogy az ORFK utasítás szolgálati viszonyra vonatkozó szabály [Hszt. 2. § 30. pont], de nem jogszabály, ezért a 60/2010. ORFK utasítás, a 6/2022. ORFK utasítás, valamint a Járőrszabályzat egyes rendelkezéseinek (vagy egészének) helytelen értelmezésére történő hivatkozás önmagában fellebbezésre nem adott alapot [Kp. 99. § (1) bekezdés, 100. § (2) bekezdés b) pont], ezért a másodfokú bíróság ezen ORFK utasítások fellebbezésben felhívott részletszabályaival kapcsolatos álláspontját csak az eldöntendő jogkérdés (a kereseti igény jogalapjának fennállása) megítéléséhez szükséges mértékben ismertette. Figyelembe vette az ítéltábla azt is, hogy az alperes a marasztalási összeg mértékét és az arra vonatkozó bírói mérlegelést nem támadta, kizárólag az ítélet jogalapra vonatkozó jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott, a korlátozott precedens-rendszerben a perbeli ügyre irányadónak értékelhető határozatainak figyelembevételével, döntése indokait részletesen kifejtve megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[17] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazott. Az ítéltábla először az eljárási kifogások megalapozottságát vizsgálta.

[18] Az alperes fellebbezésében a Kp. 78. § (2) bekezdésének, a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésének, valamint a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésének a sérelmét is állította. A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték-értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint a felperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhet ki. Amennyiben a fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát és az értékelés, mérlegelés megalapozottságát, okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és a mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélete ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[19] A perbeli esetben az érdemi döntés szempontjából szükséges tények, körülmények (a felperes megbízási díjra jogosultságának) vizsgálata vált szükségessé. Az alperes fellebbezésében vitatta a bizonyítékok egybevetését és azok értékelését, álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítás és a beszerzett bizonyítékok a felperesi igényt nem alapozzák meg. Amennyiben a fél számára az indoklás nem meggyőző, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése és alkalmazása szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre. Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (2) bekezdésében, a 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, valamint a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 346. § (4), (5) bekezdésében foglaltakat nem sértette meg.

[20] Leszögezi az ítéltábla azt is, hogy az alperes fellebbezésében ugyan állította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részben hibásan állapította meg; fellebbezésének tartalma szerint azonban a megállapított tényállást ténylegesen nem, csupán az abból levont jogkövetkeztetéseket vitatta; a fellebbezés ekként alkalmatlan volt a tényállásmegállapítás helyénvalóságának megdöntésére; ezáltal az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a törvényszék által megállapított tényállás alapulvételével vizsgálhatta és vizsgálta felül.

[21] Az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére alapította döntését, amikor a huzamosabb időn át, nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, a felperes szolgálati beosztásába nem tartozó járőri, valamint egyéb szolgálati feladatok, illetve a Állományszerkezeti területén kívül végzett feladatok ellátásáért részére megbízási díjat állapított meg.

[22] Miként a Kúria és a Fővárosi Ítéltábla is számos határozatában leszögezte, az állományszerkezetben rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban – amely kijelöli a munkavállaló által külön utasítás nélkül is ellátandó feladatok körét – egyoldalú utasításával rögzítheti. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit, a munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma (akár közjogi szervezetszabályozó eszköz), így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők, és a többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult [a Kúria Kf.III.39.053/2021/8. számú ítélete, a Bírósági

Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) K-KJ-2021-773 egyedi azonosítóval közzétéve]. A következőket bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4. [BHGY K-KJ-2020-487], Kf.VII.39.389/2021/4. [BHGY K-KJ-2021-685], Kf.VII.39.523/2021/4. [BHGY K-KJ-2021-744]) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. Az alperes csak a kinevezés szerinti munkakörön, tehát beosztáson belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be, az nem fedhet le több másik beosztást. Ellenkező esetben teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (Kf.VIII.40.023/2021/5. [BHGY K-KJ-2022-282]).

[23] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerint ugyanakkor a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak. Hangsúlyozandó azonban, hogy az alperesnek az a joga, hogy a felperest a helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett ellenszolgáltatásra való jogosultságát. Ha a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[24] Ezáltal a másodfokú bíróságnak a fellebbezési érvelés mentén elsősorban azt kellett felülvizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság minősítése szerint, a felperes által nem vitásan elvégzett egyéb feladatok a beosztásába tartoztak-e, és azok elvégzése következtében a felperes jogosulttá vált-e megbízási díjra. Amennyiben ugyanis a rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az a kialakult kúriai gyakorlat szerint többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg.

[25] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásán kívüli járőri, sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a beosztásába tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el; az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a beosztásához tartoztak. Az alperesnél a felperes helyszínelő és balesetvizsgáló beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A 60/2010. ORFK utasítás kógens módon meghatározza a helyszínelő által ellátandó feladatok körét, amelyek között a keresetben megjelölt, az alperes által a fellebbezésben vitatott feladatok nem szerepelnek; a felperes tehát a járőri, sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével nem a saját beosztásába tartozó, a baleseti helyszínelői munkától – minőségét és az ahhoz társuló felelősséget tekintve is – eltérő tevékenységet végzett. Az nem kétséges, hogy jogosult volt e feladatokat ellátni, ez azonban – többletfeladat-ellátásként – megalapozza a megbízási díjra való jogát. Munkáltatóként esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó

feladatok mellett más feladatok elvégzésére is – így például a Járőrszabályzat 79. pontja szerinti, a közlekedési forgalomellenőrző járőrszolgálat részét képező feladatok ellátására is – , ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát.

[26] A Hszt. 60-61. §-ának sérelmével kapcsolatos alperesi hivatkozással kapcsolatban az ítéltábla a következőkre mutat rá. Azt maga az alperes sem állította, hogy a felperes Hszt. 60. §-a szerinti átrendelésére sor került volna; álláspontja szerint a Hszt. 61. §-a szerinti ideiglenes átrendelés jogintézménye került alkalmazásra. Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a perbeli esetben nem alkalmazhatók az ideiglenes átrendelés szabályai. A Hszt. 61. §, valamint a 31/2015. BM rendelet 33. § alapján helytállóan mutatott rá az ideiglenes átrendelés írásbeli – állományparancsban vagy utasítással történő – elrendelésének, valamint feltételeinek hiányára; ezzel szemben az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a 31/2015. BM rendelet 33. § (1) bekezdése szerinti tartalmi elemek nem bírnak jelentőséggel. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az alperes által a védírat mellékleteként csatolt napi feladatellátásra vonatkozó eligazító lapok nem feleltethetők meg az ideiglenes átrendelés elrendelésére vonatkozó állományparancsnak, vagy az érintettnek címzett írásbeli utasításnak. Az eligazítólapokból nem tűnik ki, hogy azok átrendelésre irányulnának; nem tartalmazzak az átrendelés tényére vonatkozó semmilyen adatot: hiányzik az átrendelés helyének, időtartamának, az alapul szolgáló indoknak, valamint az átrendelés ideje alatt ellátandó szolgálati feladatoknak a meghatározása. Nem szerepel azokon az átrendelés időtartama alatti munkáltatói jogkör gyakorlójának a megjelölése, valamint arra vonatkozó adat sem, hogy az átrendelt illetményének és egyéb járandóságainak megfizetése mely szervezeti egység költségvetését milyen részben terheli. Mindezek a helytálló felperesi érvelés szerint garanciális jelentőséggel bírnak. Ezért a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, amely szerint a perbeli szolgálatok ellátása során az ideiglenes átrendelés jogszabályi feltételei nem valósultak meg, a felperes nem ideiglenes átrendeléssel, hanem az eligazítások alkalmával, szolgálatirányító parancsnoktól kapott utasítás alapján látott el járőri feladatokat.

[27] Hivatkozott az alperes a Hszt. 102. § (1) bekezdésében foglaltak sérelmére is, azonban ezzel összefüggően a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait nem adta elő, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek ezekre vonatkozóan nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással.

[28] Mindazonáltal – az alperes által megsértettként megjelölt 71. § (1) bekezdésében foglaltakkal való összefüggés okán – a másodfokú bíróság röviden utal rá, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának 2023. február 1. napja óta hatályos szövege értelmében a hivatásos állomány tagja a szolgálat ellátásával összefüggésben valóban köteles a szolgálati beosztásából eredő, valamint – a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül – a szolgálati beosztásához nem tartozó, a végzettsége, képzettsége alapján részére a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén belül meghatározott szolgálati feladatait végrehajtani; e szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az

állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult, mert a bíróságnak a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) bekezdését és 102. § (1) bekezdés b) pontját együttesen és egymásra tekintettel kell értelmeznie. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése kiüresedne. Ehhez képest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pont második fordulata az ellentételezés megfizetése alól csupán abban az esetben mentesíti a munkáltatót, ha a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatellátás a rendes szolgálatteljesítési időn belül eseti jellegű vagy nem jelentős többletmunka.

[29] A felperes által a fellebbezésében megjelölt EBH2011. 2350. és az EBH2010. 2258. számú elvi bírósági határozatokkal összefüggésben rögzítendő, hogy a EBH2011. 2350. számú elvi bírósági határozat a Legfelsőbb Bíróság által 2011. június 29. napján meghozott Mfv.10.132/2011/2. számú ítéletének szerkesztett változata, míg EBH2010. 2258. számú elvi bírósági határozat a Legfelsőbb Bíróság által 2010. november 17. napján meghozott Mfv.11.179/2009/5. számú ítéletének szerkesztett változata: egyformán igaz e két határozatra, hogy azok nem a Kúria határozatai (2012. január 1. napját megelőzően keletkeztek), ekként a korlátozott-precedens rendszerben (tényállás- és jogazonosságot is jelentő) ügyazonosság ellenére sem bírnának precedens-hatással, s a Pp. 346. § (5) bekezdés alapján még indokolási kötelezettség sem jár az azoktól való esetleges eltérés esetére. Mindez igaz a fellebbezési eljárásra, annak keretére [Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont].

[30] A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően – 2023. február 1. napját követően is – számára jelentős többletmunkát eredményezve, nem eseti jelleggel a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére: a megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[31] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[32] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú perköltségének a megfizetésére. A perköltség összegét az ítéltábla a fellebbezési eljárásra már irányadó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: 17/2024. IM rendelet) 7. §-a és a 3. § (1)-(2), (4) bekezdése alapján vizsgálva megállapította, hogy a tévesen a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján felszámított összeg nem haladja meg a 17/2024. IM rendelet alapján felszámítható összeget, ezért a Pp. 82. § (3) bekezdésére figyelemmel, mely szerint a felszámítottnál magasabb összeg nem állapítható meg, az ítéltábla a perköltséget a felperes

által felszámított összegben határozta meg [Kúria Kfv.V.37.175/2025/5. – BHGY K-KJ-2025-508].

[33] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárás illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 71.116 forint.

[34] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[35] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 15.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró